

Nếu phân loại theo giới tính của nhóm người trên chiếc ghe này, có thể nói tôi là một người đàn ông trẻ nhất trong nhóm, mặc dù lúc viết biên tôi chỉ tròn tròn mười bốn tuổi. Hay nói cho đúng hơn nữa, có thể gọi tôi là một thiếu con nít của hiệu suất. Thật sự mà nói, tôi chẳng hiệu suất được thay của chiếc thuyền nào mà rất nhiều người bốn nước ra đi. Với cá nhân tôi, tôi chẳng biết là tôi rất buồn khi bốn mặt gọi gọi tôi cho một người quen làm chuyên phiêu lưu này. Tôi phải bốn quên tuổi tôi của tôi, những chiếc đá banh, tắm sông, nghịch ngợm các phá và hái trái xoài nhà ông Cò Đu làng bên. Tôi chẳng có một cảm giác thích thú duy nhất là khi xuồng tạt, tàu lượn sóng nhấp nhô hàng khi lên khi xuồng mà tôi gọi là còi của trên biển.

Những cái cảm giác thích thú này chẳng duy trì trong tôi lâu được. Hơn cả tuổi tôi với sóng biển, giữa ba bão táp, ói tôi một xanh, cái sóng và cái chết của tôi không trong gang tấc, tôi đã nghĩ là bốn tôi đem sinh mạng tôi đùa giỡn với tôi thôi.

Chỉ mới ngày thứ hai trên biển, chú thím Bảy - người mà bốn tôi gọi gọi tôi - đã nằm la liệt trên tàu. Chẳng ai còn ngó ngang chăm sóc đến tôi. Tôi có cảm giác lúc lồng giã một nhóm người xa lạ. Chiếc thuyền thì quá chật. Tôi lâu nay đã quen chơi nhảy, nghịch ngợm, giỡn bó gọi trên chiếc thuyền con chật hẹp từng chơi chơi con chim bốn nhất trong lồng. Tôi chẳng có một may mắn duy nhất là tiêu chuẩn thức phẩm phân phát cho tôi đầy đủ hơn một người khác bốn tôi còn quá nhỏ so với những người trên thuyền.

Ngày đầu tiên trên biển, cái thích thú của tôi trên sông nước đã đè ép cái một nhấc, phiêu lưu của tôi. Tôi reo mừng nhẩy lên theo cái nhấp nhô sóng lên xuồng của con thuyền. Tôi đã tắm quên đám bốn bè cùng trang lứa, những ngày thứ diều, đá bóng, bắt dế... quê nhà. Càng nghĩ những một cuộc du ngoạn xa. Tôi vốn chưa ý thức được rằng sự ra đi này như đi tìm sự sống trong cái chết. Và cái lạ lùng thú vị trong tôi đã đến một hơn trong hành trình của những ngày cuối cùng.

Tôi bắt đầu thấy một cô đến và sự nhỏ nhưng giữa gia đình. Tôi như con chim non vờ ra xa tôi. Những đứa em của tôi, cu Vũ, bé Tý giữa này chẳng đã ngủ yên bên mẹ. Tôi đã cảm thấy một mặt và một đi với linh hồn tôi vốn sống trong tôi. Tôi chẳng còn thấy thiêu tha hay thú vị trong hành trình bắt buồm này khi bốn bão ập xuống trong ngày thứ ba trên biển. Mọi thứ ngã nhào trút nước, sóng sét giông gió và cảm một khoảnh khắc trên biển mà một mây xám.

Tàu phải bốn neo giữa biển như một chiếc thuyền, một chiếc thuyền không lối thoát. Tôi từng chơi chơi như cái chết đang của tôi bên mình. Bão táp làm bốn tôi đến tôi. Ruột gan như bốn phèo và ói máu tôi cảm một xanh. Tôi ngất đi trong sự khiếp hãi kinh hoàng này.

Chẳng biết bao lâu thời gian đã qua, tôi tỉnh dậy. Những chiếc thuyền trôi rất nhanh trên thuyền. Tôi nhìn quanh. Mọi người trên thuyền cũng tỉnh, rách nát như tôi. Tôi như một cái chết chờ đợi. Tôi đến một tìm chú thím Bảy. Hai người còn nằm thêm thiếp mê một. Tôi gọi gọi gọi. Những sóng lúc dạt về như tiêu tán đầu hết. tay chân run rẩy và tôi lại ngã nhào xuống.

Tôi ngã vào vòng tay một người đàn ông. Anh ta chấp lấy tôi và diu tôi người lại xuống sàn. Ánh mặt và nước dạt về thân thiêu. Tôi nhìn lại anh ta chẳng hơn tôi đến một mặt tuổi. Làn da rám nắng. Khuôn mặt dày đến nét phong trần. Tôi như có cảm giác an ủi và được lồng. Tôi đã có người đến làm bốn, chuyên trò. Rồi tôi hôm nay, tôi từng xuyên lần la bên cạnh anh trên thuyền. Tôi của chúng tôi đã lên đến trên biển sang ngày thứ bảy. Trên bão đi qua đã làm thiêu hơn những con thuyền. Máy móc, bánh lái gãy. Tàu hết phần của chúng ta, chẳng còn theo sự gió trôi dạt. Thức ăn đã đến đến với và nước uống thì gần cạn. Mọi người trên thuyền bây giờ phải ăn cháo thức ăn thay cảm và chẳng uống được một người như nước mặt ngày.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng có lúc cái đói và khát hành hạ tôi như lúc này. Tôi đang sống

mà tiêu chußn ăn chä väa nhçt đê kê rßng väa nßc ußng thì chäa đê thäm giäng. Đêm ngäi läi trän trä theo tiäng reo cäa bao tä, täi täng chäng nhä điän lên đäc. May mà có ngäi anh täi mäi quen trên täu, mà trong thân mät täi quen gäi anh là anh cä. Anh tìm cách xin thêm phän ăn väa nßc ußng cho täi. Läm khi thäy täi quá đói, anh còn nhäng luôn phän ăn cäa anh cho täi näa. Bäy giä nghĩ läi täi vän còn thäy thän thùng trong lòng. Bäi nhäng län nhä väy täi chäa bao giä biät tä chäi. Tuäi täi còn quá nhä, täi chäa cäm nhän đäc cái hy sinh cäa ngäi khác dành cho mình.

Qua đi sóng gió bät đäu cän näng cháy cä da. Mäi ngäi chúng täi đäc lên hät trên khoang đä häng chút gió mát cäa biän. Täi vän län la theo bên cänh anh. Anh thäng đät đäu täi näm trên đäi anh väa kê chuyän cäa anh cho täi nghe. Chuyän đäi lính. Nhäng län đäng trän trên chiän träng. Nhäng sä chia sä hy sinh cäa đäng đäi. Täi thäy mät anh räc läa väa đängh läi. Räi län bä trän chiän chäy vä phä thä Pleiku tìm ngäi thân trong läa đän, vä con anh đã thät läc phäng nào. Anh đã rong ruäi hàng bao năm đä tìm tin täc nhäng vän hoài công. Nhìn gäng mät anh, nét chua xót ngäm ngùi trong träng mät cho täi cäm nhän đäc cái đau đän trong lòng anh. Cũng nhä nhäng câu chuyän y cäa anh đã đánh läa oä giác cho täi väi bät cän đói khát đang hành hä.

Ngày thä mäi trôi qua. Mäi ngäi trên täu gän nhä kiät säc. Con täu vän bäng bänh trên näc chäy theo säc gió đäy đäa. Chäng còn biät sä mäng mình đang đi vä đâu. Chä còn chä đäi mät may män nào đó xäy đän. Täi thäm phäc ý chí cäa anh cä. Anh vän tìm cách an äi giúp đä mäi ngäi. Räi sang ngày thä mäi hai. Có vài ngäi trên ghe đã kiät säc không chäu đäng näi đã bä chät. Cuäi cùng mät đäi ngäi không đäc trä vä lòng đät mà phäi đành gäi thäy xuäng biän cä.

Bäy giä thì täi đã thäc sä kinh hoàng. Sä sä hải đã đi theo cä trong giäc ngä. Täi không ngät mä säng, cä mä thäy bä mä väa các em täi. Hä đang väy tay gäi täi. Täi läng bay theo mà chäng thä nào bät käp. Anh cä vän bên cänh täi, mäm cho täi täng thäa cháo, täng muäng näc. Täi đã đän giai đän không còn cäm nhän sä đói khát näa, mà chä còn mong cho sä chät đän säm nhä là mät giä thoát còn hän cä mäi nhä thä này.

Chäa hät tai äng này läi đän tai äng khác. Nhäng có lä cái tai äng cuäi cùng này đã kät thúc cái sä không may män cäa chúng täi.

...Giäa lúc mäi ngäi hoàn toàn tuyät väng thì có tiäng ghe máy tiän läi gän. Nhä đäc ußng thuäc häi sinh, mäi ngäi cùng bät đäy. Kê cä täi. Đän lúc đä tänh táo đä nhìn mäi vät chung quanh thì täi đã suät rä lên vì sä hải. Anh cä đã ôm choàng täi läi väa nhä vào vai trän an täi. Täi nhìn thäy khoäng chäng năm tên cäm giáo mác, mä täu đang đäng chung quanh trên täu. Nhäng khuôn mät đä đän đän ghê sä. Bän chúng đang hò hét väa ra đäu cho mäi ngäi tháo nä trang, tiän bäc giao näp cho chúng. Chúng còn läc soát täng hang häc, ngä kät quanh täu. Lúc này chäng còn ai đä säc läc đä phän kháng. Cho đän khi chäng còn tìm thäy đäc gì thêm chúng quan sát mät lät täu. Täm nhìn cäa chúng chỉ uä vào hai cô gái chä hän täi đä mäy tuäi đang sä hải nép vào lòng mä. Chúng tiän đän väa nâng mät hai cô lên. Đäu tóc rä räi. Khuôn mät còn đäng nét kinh hoàng. Nhìn hai cô gái đang säp läy nhä tä sao, chúng cäi len ha hä.

Cuäi cùng chúng läi hai cô gái đäng đäy nhä chuän bä đäa xuäng täu cäa chúng. Hai ngäi mä sä hải nhäng vì tình thäng con đã nhäo täi ghì tay chúng. Có lä sä mät thäi gian, tên đäng cänh tiän tay vung nhät mä täu lên. Mäi ngäi kinh hoàng đäng kêu rä lên. Nhät mä täu ngät xät hät mät mäng trên đäu ngäi đän bà. Máu bän lên có väi. Ngäi đän bà chäng käp kêu lên mät tiäng nào.

Täi run cäm cäp trong vòng tay anh cä. Hình nhä täi cäm thäy anh cùng đäng rung nhä täi. Täi

ngồi nhìn anh. Khuôn mặt anh đang đỏ ửng và rỏ nước mắt. Tôi thấy lòng mình như hai nhát dao đâm vào tim. Anh không chợp mắt lúc trận chiến quân thù. Nhưng lòng này tràn ngập niềm vui, nhìn gương mặt anh như thấy tôi có linh không may mắn khi gặp được anh.

Đúng như tôi đoán, khi nhìn người đàn bà già yếu già trước lúc xuôi tay, anh đứng dậy ra khỏi lòng và bắt đầu như chiếc lò xo. Anh lao đến bên chúng và thu tay giữ chặt chiếc mã tấu trên tay đưa đến ngực anh. Anh vùng dao chém vào ngực anh. Tôi cũng không thể ngờ được anh đã tự nhiên anh lại khoanh tay đứng nhìn. Hai tên đứng bên cạnh anh không dám bước lên phía anh, lãnh trùng hai nhát vào đầu ngã nhào xuống biển. Ba tên còn lại buông tay hai cô gái và sợ hãi lùi lại thì thấy anh nhìn anh.

Lúc này anh cũng đã đứng tay lại và cảm thấy thanh mát trên xương sống và tay chân. Tôi biết rằng sự yên tâm của anh đã kết thúc. Nhưng ngày chôn cất khát trên biển đã bào mòn sức lực của anh. Cái cảm giác trên cơ thể anh là một chút kích thích ngắn ngủi tăng sức mạnh cho anh trong những phút dao đầu tiên mà anh đã trút hết trên hai tên cướp biển. Bây giờ sức lực của anh đã tiêu tán hết.

Có lẽ ba tên cướp biển đã nhìn thấy điều đó. Nhưng chúng cũng còn dè dặt và thận trọng thì thôi. Anh cũng run run rút thanh mã tấu lên cầm lấy trên tay. Tên cướp đi đầu đứng lại một tích tắc rồi vùng dao nhúng vào đầu anh chém xuống. Anh ngã người ra sau né tránh. Và vào lúc đó, có âm thanh của ghe máy nổ cách không xa lắm đang xé nước lao tới.

Bên cạnh nhìn thấy và biết không còn thời gian để trở đầu, nhưng trước khi nhẩy xuống biển, chúng còn ném một nhát dao nhắm vào ngực anh. Có một chiếc cảm biến rơi vào ngay giữa ngực. Máu tuôn ứa ứa và anh đã ngã xuống biển.

Chiếc thuyền tuấn dũng của anh sát Thái Lan đã cứu chúng tôi nhưng không cứu được anh. Vết thương ngay giữa tim ra quá nhiều máu. Tôi nắm chặt tay anh và nhìn anh thoi thóp thở. Lần đầu tiên trong đời có lẽ đây là lần tôi biết cảm nhận cái đau đớn và biết khóc thét sợ hãi. Tôi muốn nói với anh một điều gì đó nhưng suy nghĩ của tôi dành cho anh. Nhưng tôi chỉ biết một điều. Anh đã chết trước khi vào đến đất liền. Cái cuối cùng tôi còn được nhìn thấy anh là cái siết tay nhẹ và nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh trước khi nhắm mắt.

Ngôi mộ anh được chôn trên đồi phía sau hàng rào của trại dành cho những người tị nạn. Ở nơi đây cũng có những ngôi mộ nằm san sát với nhau. Nhưng xác người và vết thương trên biển trôi dạt vào đất liền.

Tôi đã được nhận đi đến nhà của Mẹ bởi tôi thuộc diện trẻ em di cư thành niên. Nhưng ngày hôm đó lên đường, như anh tôi thấy thích thú đến thăm mộ. Tôi thích hái những hoa tím đỏ trên đồi đất lên mà anh như một người ngủ, thấy anh yên lòng.

Đã gần hai mươi năm qua. Tôi bây giờ đã trở thành người. Chuyến vượt biển của ngày xưa chỉ như một giấc mơ. Duy chỉ còn hình ảnh của anh đứng mãi trong ký ức. Tôi có thể trở lại cho tôi được một điều đã mất mãi trong lòng. Cái giá của sự sống mà người phải đem sinh mạng mình thi gan cùng biển cả. Và với riêng cá nhân anh của anh không nằm xuống trên chiến trường, nhưng anh đã trở nên cái hy sinh đúng nghĩa cho được điều là những người vượt biển trên tàu, kẻ cướp hai cô gái bé bỏng trước mắt họ của họ.

Tôi chỉ có một ân hận duy nhất là chưa được biết tên anh. Hình ảnh anh trong tôi là một anh hùng vô danh không tên tuổi. Cuối cùng tôi đã nghĩ ra rằng anh một điều mà cho đến cuối đời chỉ có thể tôi đã làm được:

Đi tìm người bạn. Duy nhưng điều có ý nghĩa để tôi cho đi một chút sự bất tử. Phải vậy không anh?